

Lancelot chamou a Xenebra cun berro que a fixo asomarse axiña a xanela dos seus aposentos. Ámbolos dous pensaron que a viaxe sería triste, escura, gris e fría. Nembargantes, a atmosfera mudou, miraron ao ceo e todo estaba cheo de cor. E unha cor daba paso a outra: amarelo, azul, vermello, verde... e formouse o arco da vella e con cada cor o seu corazón latexaba máis forte. Ante esta nova visión o seu ánimo transformouse e a felicidade instalouse no presente. Este fenómeno extraño durou dúas horas e cando rematou un mago-pintor baixo, gordo e feo, cun bigode moi revirado, uniuse a eles.

A viaxe estaba sendo moi lenta pois os sendeiros estaban cheos de pedras e poeiras que impedían transitalos amabelmente. Avanzados no seu percurso celebraban terse atopado co carpinteiro de Pau, famoso en toda Franza e moi aventureiro ademais de xentil e quen tiña fermosas esculturas de madeira dos reis e nobres de Europa. El conseguiu fabricar unhas rodas que avanzan a trinta quilómetros por hora. Así Camelot estaba máis perto. O lugar a onde se dirixían envoltos na maxia dunha rota que só acababa de iniciar e que cambiaría os seus destinos para sempre. As amizades e o amor xurdirían dun xeito alquímico.

Pero a fame aparecía; non levaban apenas alimentos e as forzas enfeblábanse xa levaban uns días de travesía. Cansados tiveran a sorte de comer un prato que, feito por un cocinheiro de Brest que buscaba novos ingredientes nos bosques de Charentes e arredores, lles deixou fartos nada máis e nada menos que por sete días. Os seus estómagos agradecían este novo estado sá e saboroso. Eran cogumelos que tiñan unha proteína saciadora e el o cocinheiro recollera dez quilos deste manjar que brota salvaxe da terra.

Non obstante aquilo non era tan sinxelo porque aínda sen quere-lo os perigos aparecen e por iso hai que estar moi atentos e ter formas de solucionalos. Un oso que procedía das montañas a carón do río Garona pretendía comelos a todos. E coa sorte das boas persoas atoparon un anano saltimbancuí que converteu a estes intrépidos viaxeiros en árbores e pasado o perigo o anano devolveulles á súa fisionomía. Esta experiencia enterrados, chantados e inmóbeis agás polo vento nunca a puideran ter imaxinado.

Transcorrido un tempo atopáronse desorientados, sen saber que dirección seguir xa que había un carrusel de camiños. Un raposo aventureiro que coñecía todos os atallos do reino indicoulles a vía que debían escoller. Pero sendo un animal demasiado astuto dubidaron sobre a certeza da recomendación. Ao final accederon e souberon que era o correcto. Confiar finalmente no raposo levounos a retomar o camiño adecuado desta viaxe, estes animais son moi astutos e coñecen os carreiros que pasan desapercibidos a outros.

Xenebra e Lancelot cada vez estaban máis xuntos, contentos de percorrer terras e só precisaban algo que se cada lles dera o impulso para... Eptón unha ra cantou unha melodía fermosa, fermosísima, que fai a quen a escoite darse conta de que están namorados e, velaí, eles namoraron moi fortemente até o punto de sentir que nunca se separarían. Pero o amor tamén hai que loitalo: porque non todo é tan sinxelo como poida parecer.

No medio da noite fría, despois de durmiren sobre un leito de herba ben confortábel, e tapados con mantas de lá de Arlés onde hai unhas ovellas que son famosas pola súa suavidade; un fenómeno extraño deixounos coa boca aberta. O sol fixo aparición, un sol que lles acariciou docemente os seus rostros e víron un unicornio branco que provocou tal cousa. Era un unicornio que procedía das terras que están máis alá do arco da vella.

Parando a xantar nun campo cheo de margaridas azuis ollaron
estranados o burato dunha cova que semellaba moi misteriosa,
como se contivera o mesmísimo Santo Graal. Viron que non
podían entrar pois era demasiado diminuta. Tanto que só podían
acceder coelliños e outros animais do estilo. Eptón unha formiga
vermella que paseaba polo lugar conseguiu cos seus poderes facelos
maís, moito maís pequenos. Adentráronse na cova, pero o que alí
pasou non se pode contar tratándose dun despertar espiritual e
quedando polo tanto en segredo.

Levaba días sen parar de chover e era difícil avanzar, as pozas do camiño dificultaban o traxecto da carruaxe. Non se vía o horizonte. Todo era auga e... Zas! Apareceu un cabaleiro cunha espada máxica que conseguiu cun movemento desta parar a choiva. E aproveitaron para enxugar os seus traxes e vestidos e que estes secaran para proseguir a viaxe limpos. Logo estaban animados e pensando en chegar ao destino. Xa eran unha boa pandilla.

Un definitivo conxuro provocado por un corvo levou a Xenebra e Lancelot a darse o bico máis tenro das súas vidas. O feito foi así: cos poderes do corvo quedaron sen voz e ante a imposibilidade de falar comunicáronse bicándose e entenderon o seu amor. Este corvo reveloulles o que doutro xeito non poderían saber pois non se atrevían a sincerarse o un co outro.

Chegados a Loira un peregrino moi intelixente, por teres coñecido a moita xente no Camiño de Santiago e quen tocaba esplendidamente o laúde, formuloulles un acertizo que non puideron acertar. Se non o conseguían non se verían máis nunca. Só cun poder máis forte esta situación se vería invertida. Quen sería capaz de así facelo?

Pasados uns días de pena e incertidume e a tan só tres quilómetros do seu destino unha meiga toda vestida de branco mudou o seu sino e predeciulles cunha mirada tan forte e poderosa como un raio que non terían que separarse ao chegar o Castelo.